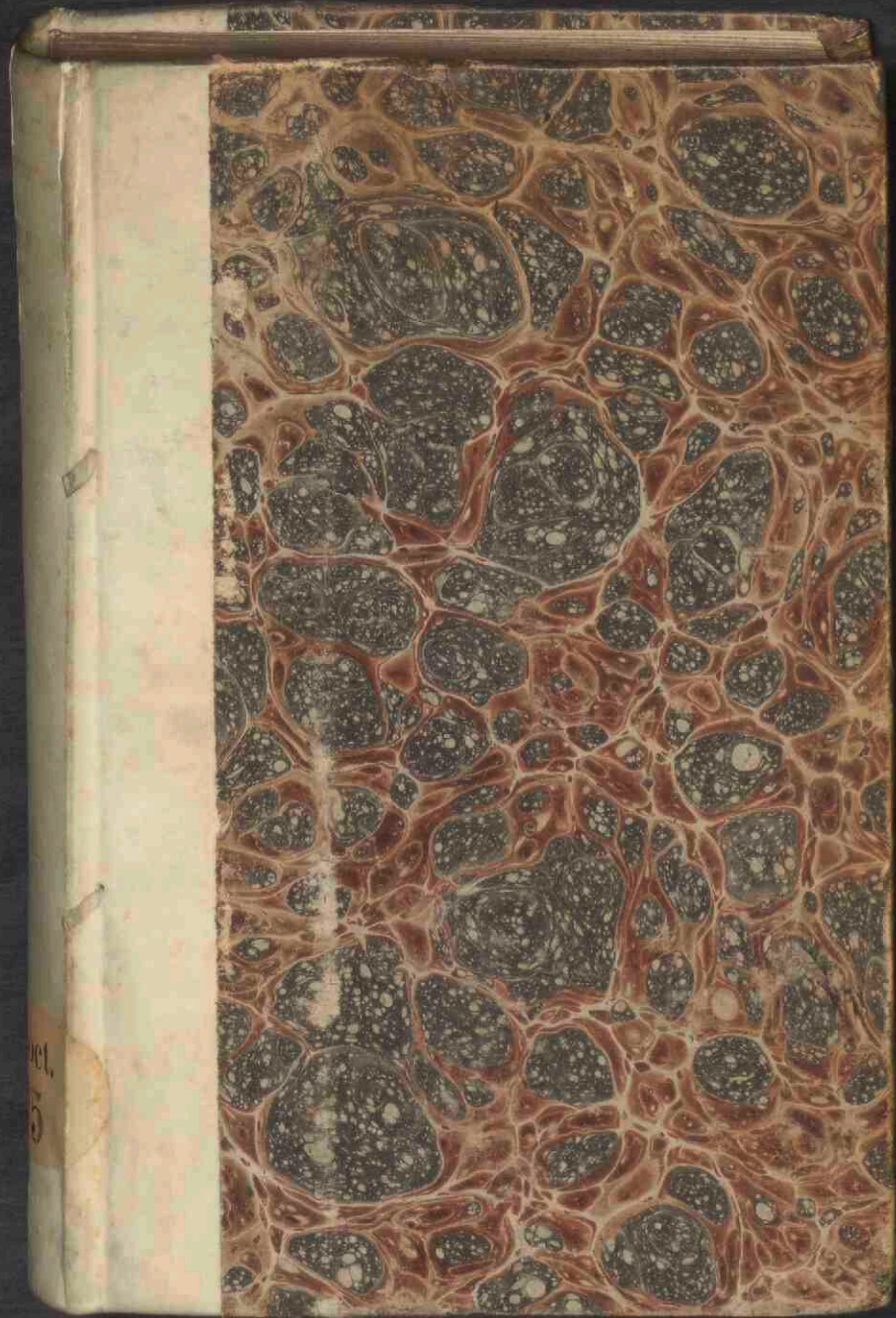

**Demonstratio antithesis, seu, Repugnantiae thesium
Repetitionis & Doctrinae Iacobi Andreae, De persona Christi,
ex ipsismet illius thesibus collecta,**

<https://hdl.handle.net/1874/431510>

Oct.
5

**Dit boek hoort bij de Collectie Van Buchell
Huybert van Buchell (1513-1599)**

Meer informatie over de collectie is beschikbaar op:

<http://repertorium.library.uu.nl/node/2732>

Wegens onderzoek aan deze collectie is bij deze boeken ook de volledige buitenkant gescand. De hierna volgende scans zijn in volgorde waarop ze getoond worden:

- de rug van het boek
 - de kopsnede
 - de frontsnede
 - de staartsnede
 - het achterplat

**This book is part of the Van Buchell Collection
Huybert van Buchell (1513-1599)**

More information on this collection is available at:

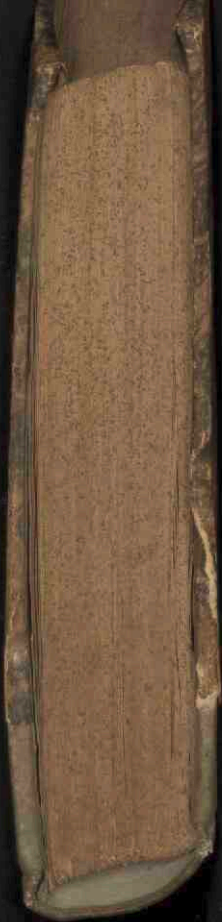
<http://repertorium.library.uu.nl/node/2732>

Due to research concerning this collection the outside of these books has been scanned in full. The following scans are, in order of appearance:

- the spine
- the head edge
- the fore edge
- the bottom edge
- the back board

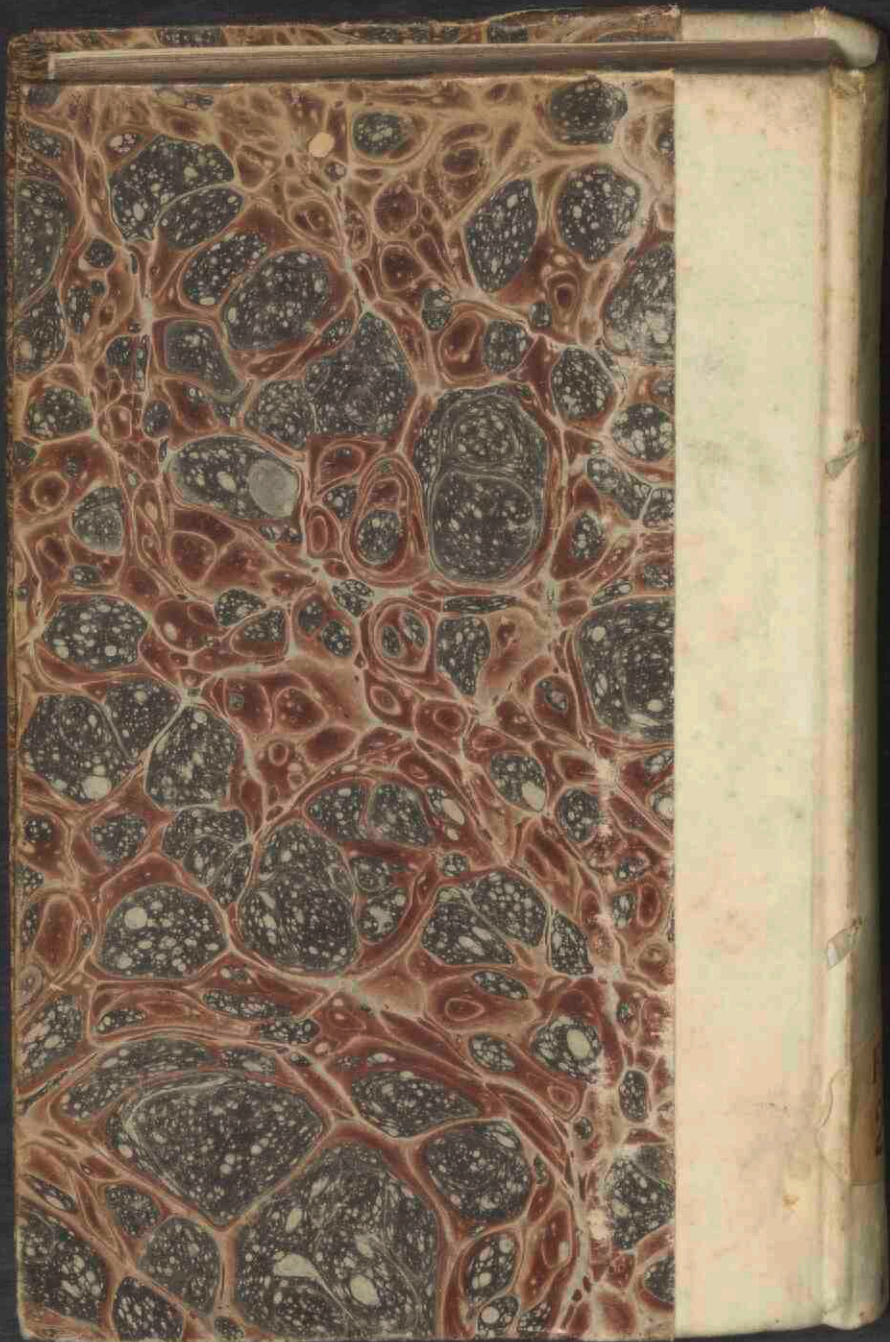
ΣΑΝΑΤΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΝ
ΣΑΝΑΤΗ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΣΑΝΑΤΗ

F. oct.
295

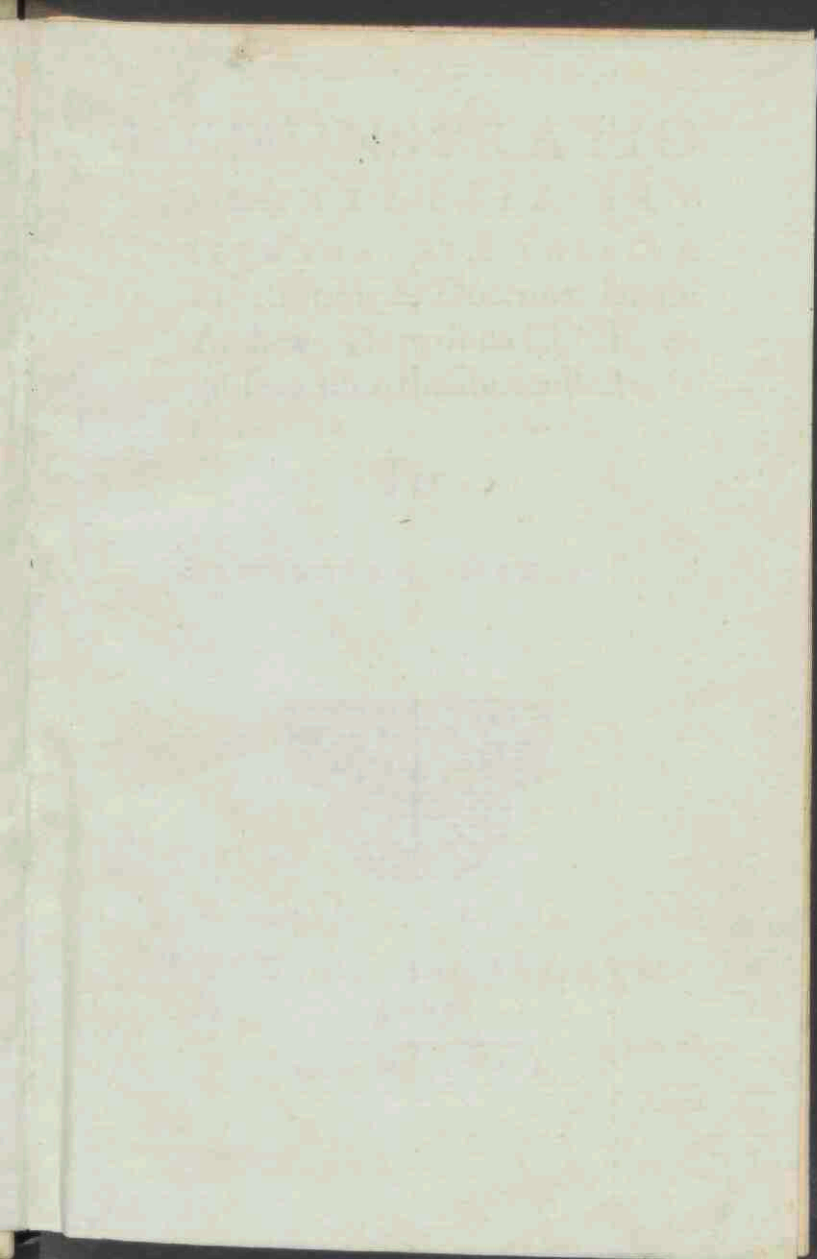

Miscellanea Theologica

Octavo n°. 293

10

1

DEMONSTRATIO

ANTITHESIS, SEU
REPUGNANTIÆ THESIVM
Repetitionis & Doctrinæ Jacobi
Andrææ, De persona Christi, ex
ipsismet illius thesibus collecta,

Per

LAMBERTVM DANAEVM.

ex dono Buchely

LVGDVNI BATAVORVM.

ANNO

M. D. XXCI.

DEMONSTRATIO

AUTHENTICAE

REPERITIONIS

LIBRI

DE

REPERITIONE

PER

ANDREAM DANIELM

AVGVSTINI BATAVORVM

ANNO

MDCCLXXII

Ad Lectorem.

Beneuole Lector, Liber Iacobi Andreae Sueui, cui nunc hoc breui scripto respondemus, titulum sed falsissimum, hunc habet, Repetitio sanæ doctrinæ Reuerendissimi in Christo Patris D. D. Martini Lutheri De persona Christi &c.

Neque enim istius repetitionis theses ex Martini Lutheri, sed ex Martini Kemnitij Brunsvicensis Pastoris (qui etiamnum uiuit) Lib. De duabus naturis in Christo &c.

Decerptæ sunt & ad uerbum descriptæ, quemadmodum ex utriusq; scripti collatione facile cuiuis apparebit. Quamobrem fucus est & præstigiæ, quas Iacobus iste glande Saxonica saburratus facit simplici-

oribus, dum speciosam nominis
 Lutheri appellationē suis alienisq̄
 Libris præfigit: & tota hæc scriptio
 verè ab eodē Repetitio nominata
 est, quæ nihil nisi ὑπέβουλον habet. Nos
 autem, qui, pro nostro in Dei eccle
 siam studio, hominem istum ex
 Solomonis præcepto Prouerb. 27.
 vers. 17. acuere, & in posterum
 prudentiorem in scribendo reddere
 volumus, trecentas ipsius theses seu
 repetitiones, in has quinque classes
 breuiter diuisimus, nimirū in theses
 obscuras, falsas, ἀσυστάς, ἀντιθέσεις &
 ineptas, quas tibi proponimus. Tu
 verò æqui boniq̄, candidè Lector,
 hanc operam nostram consule,
 & sine præiudicio vllò hæc lege.

Vale.

PRIMA CLASSIS THE-
SIVM SEV REPETITIONVM
IACOBI ANDREÆ.

Obscuræ Theses à Jacobo Andreae

*Magistro in Israel proposita, ad inuoluendam vera
doctrina de duabus in Christo naturis lucem.*

Thesis 4.

EST autem fides recta, vt credamus
& confiteamur, quia Dominus no-
ster Iesus Christus, *Dei filius, Deus*
& *Homo est.*

DANAÆ. Non Dei filius Deus & homo
est: sed idem, qui Dei filius est, & homo est.

II. Nam sicut anima rationalis, & caro, vnus
est homo: ita Deus & homo vnus est Christus.

DAN. Tò Sicut, obscurum est, ne Apolli-
nistarum errori fauisse videatur Iacobus. Ita-
que fuit explicandum.

12. *Vnigenitum in duabus naturis,*

DAN. Planè obscurum genus dicendi, Nec
enim Christus in duabus naturis est vnigeni-
tus: imò qua vnigenitus est Christus, est dun-

taxat Deus: sed qui est vnigenitus, assumpta humana natura est nobis manifestatus Ioan. 1. versu 14. Est enim Christus Deus in carne manifestatus 1. Timoth. 3. vers. 16. Ergo fuit explicandum quid iste sibi vellet his verbis *Vnigenitum in duabus naturis*, præsertim quum expressè disjunctionem seu comma *vocinaturis* addiderit.

44. Rectius ergo sancti patres & Ecclesiæ primitiæ ac purioris Doctores, qui vnionem hanc admirandam Naturarum in Christo, quæ vnum *ὑφίσταμενον* cōstituat, vocabulo *κοινωνίας* seu communicationis *explicarunt*, qua *Diuinitas dare, & Humanitas accipere dicantur*, quorum vtrumque ad constitutionem vnionis personalis per se, requiritur.

DAN. Effectum pro causa perperam est hîc positum, Est enim hæc *κοινωνία*, per quam aliquid datur à natura diuina, & ab humana accipitur, hypostaticè naturarum in Christo vnionis effectum, non causa, vel forma. Nec eam vsquam pro definitione istius vnionis posuerunt patres, vel his ipsis testibus, quos in margine citat Iacobus, sed pro consequente tantum huius vnionis seu pro effecto. Id quod ipse inf. Thef. 71. manifestissimè agnoscit & Thef. 89. sibi aduersatur.

45. Eam quisquis negauerit, teste Theodo-

ro Presbytero & Suida, cum Samosateno hæreseos damnatur, qui contendit τὰς δύο φύσεις πρὸς ἑαυτὰς παντάπασιν ἀκοινωνήτας εἶναι, hoc est, *naturas omnimodo incommunicabiles esse.*

D A N. Vertendum fuit, vt mens Samosateni explicaretur, *naturas omnimodo inunibiles esse.*

50. Hac autem nihil obstante differentia, *Vera & realis minimèque verbalis, ficta aut imaginaria*, in hac vnione fit naturarum communicatio.

D A N. Si verbalem communicationē opponit fictæ nobiscum sentit. Quemadmodum enim non est ficta vnio naturarum in vna illa Christi persona: sic non est ficta aut imaginaria communicatio vel prædicatio. Qualis enim est vnio, talis est prædicatio. Sed quemadmodum per istam vnionem non est Deitas Christi facta ipsa humanitas: ita neque essentialia Deitatis re ipsa sunt cōmunicata humanitati, vel ab ea participantur.

79. Quādo igitur idiomata seu propria Diuinæ naturæ, *de filio hominis* prædicantur, & è contra propria humanæ naturæ, *de filio Dei* dicuntur, id per κοινῶν ἰδιωμαίων, hoc est, per communicationem idiomatum fieri. S. patres & Ecclesiæ purioris Doctores dixerunt.

D A N. Vel obscura est, vel falsa hæc thesis

Iacobæa. Nam si per hæc verba: *Filium hominis*, vel *filium Dei* intelligit personam Christi (id quod fieri solet) falsum est omnino quod hîc ait, *Naturæ unius propria prædicari de persona per κοινωσίαν ἰδιωματικῶν*. Sin per easdem illas voces de *Filio Dei*, & de *Filio hominis* naturas ipsas videlicet Diuinâ & humanâ significat, fuit isti Theologo aliter loquendum & scribendum, sic nimirum: *Quando unius naturæ propria de altera natura per verba concreta prædicantur, veluti propria naturæ Diuinæ Christi, de natura humana ab eo assumpta*. Sed istius farinae homines, vt rem ipsam facilius postea confundant, omniâque in hac disputatione susque deque habeant, vocabula ipsa (quæ prudenter & distinxerunt & obseruarunt orthodoxi patres) primùm confundunt & perturbât.

S E-

9

SECUNDA CLASSIS

THESIUM IACOBI ANDREAE

EX LIBRO *Repetitio Doctrinae.*

Theses falsæ ex iisdem Iacobi Andree thesibus ad verbum desumptæ.

Thes. 9.

NVS autem non conuersione Diuinitatis in carnem: sed assumptione humanitatis in Deum.

16. Cum enim dicitur: quod Iesus Christus Dei & Mariæ filius, sit verus Deus & verus homo, duabus naturis Diuina & humana constans: non sic accipiendum est, quod *Natura Naturam assumpserit*, aliàs enim tota *Trinitas incarnata diceretur.*

DAN. Hoc à Scholasticis sumptū non intelligit Iacobus, licet vulgare tamen & tritum in Scholis. Falsa est enim ista consecutio. Sed idcirco docent & quidem rectè, Scholastici, nō à natura naturā in Christo assumptam fuisse, ne natura illa assumens tum demum persona esse intelligatur, postquam humanam naturam sibi vniuit. Itaque ipsemet inf. Thes. 62. vt non intellectum repetit.

38. Et nequaquam redigeretur in nihilum humana Christi natura, si à λόγῳ non hoc modo vel *geſſ*aretur, vel sustentaretur.

39. Quemadmodum enim nulla coactione, sed liberrima voluntate & mera misericordia ὁ λόγος Naturam humanā in vnitatem suæ personæ assumpsit: ita eandē quoque, *Si vellet deponere posset* (quod tamen in æternum non est factururus, siquidem naturam quam semel assumpsit, nunquam amplius deserit) at non propterea statim *in nihilum redigeretur*, sed excepto peccato nobis similis esset. Qua ratione autem Saluator humani generis esse non potuisset: sed quēadmodum Lutherus inquit, ipse saluatione indigeret

46. Hinc adeo factum est, vt Ecclesiastici scriptores, ante synodū Chalcedonensem, vocabulis κοινωσία; καὶ ἐνώσεως, *Vnionis & communicationis*, pro *ijsdem in hoc mysterio vsi sint*. Ideoque diligenter ab illis seductoribus cauendū, qui in explicatione vnionis personalis, vocabulis cōbinationis & conglutinationis (*verknopffung und verbinding*) ita vsi sunt, vt simul realem naturarum & proprietatum communicationem negarent.

56. Siquidem ex anima & corpore, *quædam tertia essentia*, quasi ex duabus partibus, composita est, quæ se inuicem perficiunt.

D A N. Aut ieiunus iste & minutus philosophus

phus in Mahumetistarum Arabumq. Peripateticorum Auerrois & similibus sententiam pedibus it: aut falsò scribit hominem esse tertiam quandã essentiã ex corpore & anima compositam. Deinde quod ait partes has se inuicẽ perficere, ostendit animã humanã ex istius hominis sententia perfici à corpore, imaginem Dei perfici à luto.

80. Ea verò non est nominum tantum & appellationum permutatio, quemadmodum sacramentarij verbis Theodoretì loquuntur quòd vnio tantum nomina communia faciat: Sed vera est communicatio & realis, quapropter Naturarum cõmunicationẽ in vnione personali factam, nõ *titulo tenus*, aut *verbotenus*, sed verè alteri *naturæ, in concreto*, hoc est, *in persona τῆς λόγου, per vocabula concreta*, alterius *naturæ* propria tribuuntur & communicantur.

DAN. Falsa est & tamen implicata huius thesìs sententia, Hoc enim vult Iacobus. Quæ propria & essentialia sunt vnus naturæ idiomata realiter cõmunicari alteri, Si modo per verba cõcreta fiat ista enuntiatio, veluti si dicatur Filius Dei passus, re ipsa naturã diuinã esse passam. Quo quid magis impium affirmari potest? Atqui id & ipse sentit tamen, & postea euertit thesì 82. vbi idẽ ait propria vnus naturæ eam non egredi. Quid igitur? Hac vera sunt nimirum quæ

propria sunt vnius Christi naturæ, personæ quidem realiter communicari, sed non vtriq; tamē illi naturæ, qua constat Christi persona. Nā quæ Deitatis Christi propria sunt, nunquā realiter humanæ seu assumptæ ab eo naturæ realiter cōpetunt aut communicātur, siue per verba concreta, siue per abstracta fiat prædicatio.

94. Quod igitur ad proprietatum diuinitatis communicationem attinet, expressa scripturæ sacræ extant testimonia. Colof. 1. In ipso inhabitat omnis plenitudo Deitatis corporaliter. Vbi nomine plenitudinis diuinitatis, omnia intelliguntur, quæ de Deo dici possunt. Vocabulum autem (*corporaliter*) magno consensu scriptores Ecclesiastici interpretātur *de humana assumpta natura*, de carne, de corpore & anima Christi, tanquam templo diuinitatis proprio, in quo omnis plenitudo diuinitatis inhabitet.

D A N. Falsò colligitur ex illo Pauli loco Colof. 1. essentielles Deitatis Christi proprietates, realiter humanæ seu assumptæ ab eo naturæ esse communicatas: sed tantum eum hominem, qui Christus est, verè quoque & ἔστι ὁ θεὸς seu ἕστι ὁ θεὸς esse quoque Deum.

96. Extat etiam regula, vnanimi consensu Doctorum prioris primitiue Ecclesie, approbata: Quæcunque Christo data sunt in tēpore, secundum humanam naturam data esse.

D A N. Falsò quoque ex hac patrū sententia concludit Iacobus essentialia Deitatis Christi idiomatica haberi & participari re ipsa ab humana eiusdem natura: sed tantum efficitur, Nihil de Deo Christo verè dici seu enuntiari ab æterno, quod idem de eodem homine post humanæ naturæ assumptionem non prædicetur, quoniam homo ille est idem & Deus quoque æternus. Nam post incarnationē vna & eadem illa persona fuit & manet verus & æternus Deus: & item verus & in tempore factus homo.

102. Nam propter naturarum communicationem essentialē, anima suas potentias seu proprietates, earūque actiones, corpori ita communicat, vt anima quamdiu est in corpore nihil sine corpore faciat, sed *omnia cū corpore & per corpus*. Quod in intellectu, sensu, & motu, aliisq; omnibus animæ potentijs perspicuū est.

D A N. Falsum est: quod anima humana etiam corpori humano suo vnire faciat omnia per corpus.

112. Quando igitur secundum scripturas personam Christi considerauerimus, humanæ naturæ à λόγῳ, per vnionem personalē, quatuor realiter communicata esse deprehendemus.

113. Primū quidem Diuinitatem ipsam, per naturarū communicationē, quæ in vnione personali facta est: iuxta illud Ioannis: Verbum

caro factum est. Et Basil. Humana Dei caro particeps facta est Deitatis. Vnde homo Deus dicitur, & re vera est. Quomodo enim homo Deus dici posset, si humanitas, anima & corpus assumptæ Naturæ nihil cum Diuinitate commune haberet? aut *Diuinitatis particeps facta non esset?*

116. Deinde, propter hanc naturarum vnionem & realem communicationem, humanæ naturæ assumptæ à λόγῳ, persona filij Dei realiter communicata est.

D A N. Falsa distributio. Quæ sunt enim idē diuersa facit. Sunt enim idem personam Filij Dei, & Deitatem filij Dei esse communicatam assumptæ ab eo naturæ per, & propter hypostaticā naturarum vnionem: alias enim si personalitas eisset cōmunicata naturæ à λόγῳ assumptæ propter vnionem, procul dubio fieret esset q; in Christo humana natura persona. Ergo ea dem sunt communicatam esse Deitatem λόγῳ seu personā naturæ assumptæ: Iste tamen hæc velut duo diuersa facit. Tertium membrum à Iacobo additum, de industria prætereo.

127. Postremò: Actiones quoque suas diuinitatis proprias, humanæ naturæ assumptæ cōmunicauit λόγῳ, ut caro sit verè & realiter viuifica. Ut idem Cyrillus confirmat, dicens: Propter seipsum Spiritus viuificat, *Ad cuius virtu-*

tem per coniunctionem caro conscendit.

128. Caro autem Christi verè & realiter viuifica est, non propterea tantùm, quòd passione sua in carne Christus nobis vitam restituerit: de qua sola communicatione Sacramentarii concionantur: sed quòd Christus nunc etiam ratione humanæ naturæ, ad dexteram omnipotentis virtutis & maiestatis Dei sedens, qui iuxta diuinam naturam ipsa dextera Dei est, in ea, cum ea, & per eam viuificet, sine qua etiam viuificationis opus nusquam, aut vnquam sed vbique & semper in ea, & cum ea, & per eam perficiat.

DAN. Falsum est vim ipsam ζωοποιτικὴν ad vitam æternam esse in ipsa carne Christi: Fuisset enim immortalis caro Christi: sed illa est à Deitate Christi, à qua per carnem, velut per canalem, in nos fide Christi carni copulatos traicitur. Ioan. 6. Ephes. 5. 1. Corinth. 12. Psalm. 13.

135. Planè autem impiam eam asserimus, & ipsissimam Alcorani de Christo sententiam: qua Iesuitæ Christo secundum humanam naturam propter vnionem personalem tribuunt, quæ inter diuinam illam altitudinem seu excellentiam (quam omnipotentiam vocamus) & eam dignitatem, quæ communi hominum generi obtingere solet, singularem quandam median potentiam seu eminentiam tribuunt, & ab omni-

potentiæ Dei seu participatione seu communicatione excludunt.

D A N. Imo verò Eutychianus est qui eam omnipotētiam, quæ Christo, qua homo est, data fuit, confundit cum ea omnipotentia, quam idē Christus, qua Deus est, habet. Hæc enim est essentialis, æterna, & ἀπλῶς: Illa verò est accidentaria humanitati Christi, ex tēpore & κατὰ τὴν, ratione nēpe cæterarū creaturarum omniū. Denique vera est illa Hilarij, Augustini & Cyrilli sententia, *Christus seipso maior est*. Quare Iacobus iste Alcoranum didicerit, quantum volet: nos, Dei gratia, ex ipso Dei verbo sapere didicimus. Et falsum est Alcorani verba ab isto citata probare, nos nimirū nihil plus quàm Alcoranus, ac Mahumetistæ solent Christo tribuere. Verūm conuitia & contumeliæ sunt isti hominum generi in promptu, & præcipua disertæ istorum eloquentiæ pars.

130. Ex his constat, Humanæ Naturæ in Christo, Diuinam Maiestatem, *actiones Diuinitatis proprias communicatas esse.*

131. Quando enim actiones *separatae sunt, naturas quoque separatas esse* necesse est.

132. Stultè verò ratiocinantur: Si quæ diuinæ naturæ propria sunt humanæ in Christo naturæ communicentur, nō amplius propria fore: siquidem id, quod quis cum altero commu-

ne habet, non amplius proprium, sed commune fit.

D A N. Hæ theses omnes sunt falsæ, ex eo fallissimo fundamēto sumptæ, quod si nō ubique est aut agit humana seu assumpta à Christo natura, ubi est aut agit diuina eiusdem natura, sequatur separatio diuulsioque personæ Christi. Nec enim unio personalis extensionem naturarum inter se personaliter unitarum inducit, aut cooperationem indiuisam, ut ubique vna sit, & altera, & quotiescunque vna agit, & altera. Pes manui in viui hominis corpore vnitus est, neque tamen ubi est pes illic est manus: aut quoties pes ambulat, manus scribit, vel iuuat eam ambulationem, illique cooperatur.

269. Et si enim Nestorius *nequaquam contendit duas in Christo personas esse* sed verbis cōstanter affirmavit, vnā in Christo personam esse, & filium Dei, esse quoque hominis filium, neque alium hominis & alium Dei filium: Tamen quia communicationem idiomatum realem in persona Christi negauit: vnde naturarum separatio & personæ solutio sequitur: iure à concilio Ephesino eius erroris damnatus est.

D A N. Ignorat homo iste quæ fuerit Nestorianorum hæresis.

T E R-

B

TERTIA CLASSIS
 EARVNDEM IACOBI ANDREAE
 THESISVM.

Theses αὐτάτοι, id est, seipsas euer-
tentes. Quod verò vel seipsum euertit, vel aliud
verum, illud falsum sit necesse est.

Thesis 47.

COMMUNICATIO autem hæc
 naturarum, non ea est intelligēda,
 quam somniant sacramentarij, &
 nostris improbè & contra testimo-
 nium propriæ conscientiæ, ad tegendum suum
 errorem, imputant, qua humanæ naturæ ita di-
 uinitas communicetur, *vt seipsa sit Deus*, adeo-
 que in diuinitatem mutata, & hoc solum à Na-
 tura Diuina differat, quod diuinitatem non ex
 sese habere, sed aliunde, videlicet à λόγῳ, acce-
 pisse dicatur.

DAN. Verba hæc : *Seipsa sit Deus*, euertunt
 sequentia, *non ex sese habere, sed aliunde*, Nec enim
 potest quisquam seipso Deus esse, & aliunde
 eam diuinitatem habere.

125. Etsi enim humana natura ab æterno
 non

non fuerit, cum vnio facta sit in tempore, potestas tamen, quæ illi communicata est, ab æterno est.

D A N. Imo est ἀσύστατος hæc thesis. Nam si æterna potentia realiter est communicata carni seu assumptæ naturæ in Christo & in tempore factæ, ergo ab æterno est illi realiter communicata. Quæcunque enim potentia naturæ creatæ, & in tempore factæ communicatur, ea proculdubio extempore communicatur, & proinde æterna esse non potest. Quare aut non æterna potentia carni Christi est communicata: aut si æterna illi communicata est, ergo ab æterno. Neque enim alia est æterna potentia, quàm quæ est ab æterno: ipse quoque hoc fateatur int. thes 169. & 170.

167. Etsi enim natura diuina τῆ λόγῃ passiones nō ita recipit, sicut humanitas maiestatem: tamē cū humanitas τῆ λόγῃ per vnionem propria facta sit, cui λόγος etiā sese totum cōmunicauit, nec alius sit filius Dei, & alius filius hominis, non verbali communicatione, sed verè & realiter, etiam λόγῳ passio in symbolo Apostolorum & apertis scripturæ testimonijs tribuitur.

183. Quam Maiestatem Christus secundum diuinitatem nunquam deposuit, sed etiam in ipsa incarnatione vbique & semper exercuit, sic vt scriptum est: Pater meus ad hoc

vsque temporis operatur, & ego operor. Et iterum: Quæcunque ille fecerit, hæc itidem & Filius facit.

D A N. Nemo dubitat quin hæ theses seipsas euertunt.

175. Nec verò, si idiomatica diuinitatis assumptæ naturæ omnia, quæ nomine omnis plenitudinis Deitatis veniunt, communicata sunt, διττότης, hoc est, pluralitas Deorum, vel naturalium ταυτότης, seu identitas, sequitur: sic vt inflati quidam, & opinione eruditionis turgentes (minimè Theologi) Neophyti stultè argumentantur, qui heri & nudius tertius ad Ecclesiæ gubernacula accesserunt.

D A N. Proculdubio est ἀνύστατος ista thesis. Nam si eadem numero Deitas, potētia, & c. tribuitur carni Christi assumptæ, & naturæ ipsius Diuinæ, caro Christi erit ipsa Deitas Christi.

Q V A R-

QUARTA CLASSIS THE-
SIVM IACOBI ANDREAE.

*Theses antitheses, id est, alias euer-
tentes.*

Thesis 6.

Perfectus Deus, perfectus homo, ex ani-
ma rationali & humana carne sub-
sistens.

Illius explicatio.

12 *Per omnia nobis similem dempto peccato.*

DAN. Explicatio hæc verè ostendit. Quid
sit Christum perfectè hominem esse. Contra
quam sententiam si quis senserit, anathema po-
stea pronuntiatur ab ipsomet Iacobo.

13. Hæc nostra nostrarumque Ecclesiarum
doctrina, confessio, & fides indubitata est, de
duabus naturis in Christo & eiusdem personæ
vnitate, quam Lutherus in hac schola piè &
sanctè professus est, & contra omnis generis
hæreses constanter defendit. Et quisquis con-
trarium senserit, Anathema sit.

49. Etenim naturarum nulla fit cõfusio, sed
earum differentia etiã in ipsa vnione seruatur.

55. Etsi, vt Iustinus rectè loquitur, non per omnia declarando huic mysterio, sed ex parte tantùm seruit. *Vnio enim duarum naturarum in Christo ita explicanda est, ne aut Diuinitati derogetur quicquam, aut humana natura affingatur aliquid, quod eius substantiam destruat, aut naturas & earum proprietates confundat.*

57 *Hanc realem communicationem.*

D A N. Communicationem hîc pro vnione accipit, vt fallat æquiocatione seu confusione vocum.

Quas theses euertant istæ priores,

Nimirum

Thef. 232.

Neque enim *Christus simpliciter homo est*, sicut Petrus, Paulus sed talis homo est, qui Deus est in vnitate personæ τὸ λόγος.

234. Et sicut Deus præsens est, proprietate essentiae suæ, omnibus creaturis, non localiter: sic etiam propter vnionem personalem totus Christus, adeoque sua assumpta humanitate, non localiter, non proprietate essentiae: sed suo quodam diuino modo, qui rationi humanæ incomprehensibilis est, tam verè & realiter præsens est, quàm verè & realiter à λόγῳ in vnitatem

tem suæ personæ homo assumptus est.

239. Neque verò hîc nos impediat, quod de duplici actu corporis dicitur. Corporis enim Christi actus primus, non tantum æstimandus est exemplo aliorum corporum humanorum naturaliter: sed personali etiam vnione, qua ratione supra naturam, (quatenus corpus τῆ λογῆ proprium) adeoq̄ue supra omnia omnium corporum actum primum collocatur, & infinitè exaltatur eiq̄ue tribuitur, quod nullis corporibus conuenit, nec cum illis commune habet.

240. Vnde actus secundi in nos promanât, de quibus dictum Ioannis accipiendum est: Et de plenitudine eius accepimus omnes.

250. Neque ita Christus Spiritus sancti præsentiam *promissit*, vt *vicaria* esset, loco *omnimodo absentis* Christi: sed vt eos consolaretur, ne propter visibilem discessum perturbarentur, qui nihilominus suam quoque præsentiam eis promisit: Ego sum vobiscum semper.

Matth. 28.

272. Similiter quoque Eutychetis delirium refutatur, Christum in gloria, humanam naturam cum omnibus suis proprietatibus non retinuisse, sed humanam in diuinam naturam absorptam esse.

274. Monotheletarum quoq; error dānatur,

qui in Christo vnā tantum voluntatem fuisse contendebant, ex Eutychetis schola prognati, quod humanam naturam in diuinam abſortam eſſe falſò arbitrarentur.

Et in tractatu de Cœna. 150.

Thesis. De vnione et communicatione, quòd ſint eadem.

44 Rectius ergo ſancti patres & Eccleſiæ primitiua ac purioris Doctores, qui vnionem hanc admirandam Naturarum in Christo, quæ vnū *ἑπιſτάμενον* cõſtituat, vocabulo *κοινωνίας* ſeu communicationis explicarunt, qua Diuinitas dare, & Humanitas accipere dicantur, quorum vtrunque ad conſtitutionem *vnionis perſonalis* per ſe requiritur.

Euertitur à theſi

71. Ex vnione enim & cõmunicatione Naturarũ personali, quam realem eſſe demonſtrauius, communicatio idiomatum & proprietatum Naturarum, quam ſic vocant Eccleſiaſtici ſcriptores, ſecuta eſt, per quam humana Natura à *λόγῳ* aſſumpta, ad ſummam Maieſtatem euecta eſt.

73. Quæ *κοινωνία* ſeu communicatio, cum præſertim in aſſumpta humana Natura ſit ma-

gis conspicua, quàm vnio ipsa: tanquam, ipsa vnione seu cõmunicatione Naturarum, quidam ratione *ordinis posterius*, etli cum ipsa vnione sit tempore simul: Prophetæ & Apostoli per eam nos, in admirandæ & ineffabilis vnionis considerationem, deduxerunt.

90. Quod autem Iesuitæ & Sacramentarij, hinc occasionem sumunt disputandi ac declamandi, quod vnio personalis non sit *communicatio idiomatum*, non *doctrinam nostram*, sed proprium suum commentum confutant.

91. Cùm enim rerum differentias specificas sæpenumero ignoremus: per accidentia res interdum definimus, quæ tamen rerum essentia non sunt.

92. Sic cum nos per communicationem idiomatum aliquo modo in cognitionem vnionis personalis perueniamus, hac eam definendam, hoc est, ita describendam diximus, vt cognoscatur toto genere ab alijs gradibus præsentia Dei differre.

De communicatione idiomatum & quòd vnus naturæ propria & essentialia alteri naturæ reipsa communicata sunt, propter vnionem hypostaticam.

Thesis

72. Quemadmodum autem naturarum communicatio in vnione, sine Naturarum confusione facta est, sic & communicatio idiomatum seruata vtriusq; Naturæ proprietate, eam secuta est.

78. Propria personæ sunt, quæ Christo tribuuntur, quatenus Christus, quod nomen (Christus) non alterutram naturam, sed personam significat: vt, quòd dicitur: Immanuel, Redemptor, Iustificator, Sacerdos, Rex, Gubernator, quæ omnia Christo secundum vtramque naturam adscribuntur.

99. Ex quo constat non modò personæ Christi diuinitatis propria tribui, sed etiam *Humane nature*: non quidem naturaliter, sed propter vnionem personalem.

115. Quemadmodum enim non propterea duæ Animæ in homine constituuntur, quod Anima & Corpus essentialiter & personaliter vnita, siue inuicem realiter communicata sunt, sed vna est anima in corpore, cuius ratio tamen est diuersa, si in sese pro sua natura & essentia, & pariter quoque respectu corporis consideretur: Sic vna est quoque Diuinitas, essentialis illa & æterna, quæ ineffabili modo ita *nature humane communicata est*, per vnionem
cum

cum λόγῳ, vt vnā cum eo personam Christi constituat.

Superior doctrina euertitur à thesi

82. Ideo enim propria sunt & dicuntur, quòd subiectum suum non egrediuntur.

83. Propria enim diuinitatis solius Diuinæ naturæ propria sunt & permanent, & ne quidem in ipsa vnione suum subiectum egrediuntur, neque in æternum proprietates assumptæ humanitatis fiunt, & è contra.

85. Sicut enim Omnipotentia Dei (qua appellatione omnes naturæ diuinæ proprietates complectimur) tanquam accidens humanæ naturæ inesse non potest, quoniam ipsa, sicut alia diuinitatis propria, accidens non est: Ita Diuinæ naturæ proprietates humanæ naturæ accidere non possunt. Siquidem in Naturam Dei non cadit accidens, quæ in seipsa immutabilis est & permanet semper.

88. Sed cùm talis sit ἰδιομάτων cōmunicatio qualis est vnio, quā personalē esse diximus & quæ κοινωνίας ἰδιομάτων fundamentum est, & ipsa quoque, sicut vnio naturarū, à posteriori, hoc est, à consequenti declaratur per sanctos Ecclesiæ Doctores, quòd videlicet, iuxta celebre illud Leonis dictum, vtraque forma agat
cum

cum alterius communiōne quod proprium est
nimirum: Verbo operante, quod verbi est, &
carne exequente quod carnis est.

123. Tertio, sic quoque maiestatem, quæ
τῆ λόγῳ propria est, verè & realiter assumptæ
naturæ, sine omni naturarum aut proprietatum
confusione, communicauit Filius Dei. Id
quod Articulus Symboli Apostolici: sedet ad
dexteram Dei patris omnipotentis: Et scriptu-
ræ sacræ aperta testimonia confirmât. Hebr. 1.
Confedit in dextera maiestatis in excelsis.
Ephes. 1. Sedere fecit eum ad dexteram suam in
cœlestibus, supra omnem principatum, ac po-
testatē, & virtutem, & dominium, & omne no-
men, quod nominatur, nō solum in seculo hoc,
verum etiam in futuro, & omnia subiecit pedi-
bus eius. Phil. 2. Dedit illi nōmen super omne
nomen. Dan. 7. Et ecce in nubibus cœli, quasi
filius hominis, veniebat, & ad antiquum die-
rum peruenit, & dedit ei potestatem, & hono-
rem, & regnum potestas eius, potestas æterna,
quæ non auferetur.

Quòd ea communicatio propriè &
commodè explicetur similitudine a-
nimæ & corporis vniti ad vnum ho-
minis ὑφίσταμενον cōstituendum.

Thesis

54. Maximè verò accommodata similitudo Animæ rationalis & corporis visa est, quæ non modò personaliter, sed etiam essentialiter unita, hominem constituunt.

101. Hæc autem idiomatum communicatio, non alia *similitudine* magis accommodata, quàm corporis & animæ rationalis, sicut symbolum Sancti Athanasij habet, considerata proponitur.

Evertitur à thesi

55. Etsi, vt Iustinus rectè loquitur, non per omnia declarando huic mysterio, sed ex parte tantùm seruit. Unio enim duarum naturarum in Christo ita explicanda est, ne aut diuinitati derogetur quidquam, aut humanæ naturæ assignatur aliquid, quod eius substantiam destruat, aut naturas & earum proprietates confundat.

56. Siquidem ex anima rationali & corpore, quædam tertia essentia, quasi ex duabus partibus cõposita est, quæ se inuicè perficiunt.

Quòd essentialis & æterna diuinitas, potentia, sit realiter communicata naturæ humanæ, non tantum personæ Christi.

The.

Thesis

115. Quidam enim non propterea duæ Animæ in homine constituuntur, quod anima & corpus essentialiter & personaliter vnita, siue inuicem realiter communicata sunt, sed vna est anima in corpore, cuius ratio tamē est diuersa si in sese pro sua natura & essentia, & pariter quoq; respectu corporis consideretur: sic vna quoque est Diuinitas, essentialis illa & æterna, quæ ineffabili modo ita *naturæ humanæ communicata est*, per vnionem cum λόγῳ, vt vnā cum eo personam Christi constituat.

145. Ex quo manifestum est, non modò quàm turpiter hallucinantur, sed etiam quàm enormiter & intolerabiliter impij & blasphemij sint, qui, quod in ipsis est Christum à dextera virtutis & maiestatis Dei deponentes affirmant: λόγον assumptæ naturæ humanæ, per vnionem personalem, neque naturam diuinam, neque suam personam, neque maiestatem neque actiones diuinitatis proprias *verè & realiter communicasse.*

Euertitur à thesi

176. Cum enim seipsa, ac proprietate essentia diuinitas sit omnes suæ proprietates, quas Apostolus nomine plenitudinis omnis deitatis cōplexus est: Humana autē natura assumpta in
per-

persona Christi nihil horum fit, aut in æternū fiat, sed in se habitantem hanc plenitudinem, habeat sibi realiter cōmunicatam, & τὸ ἔχει hoc est, habendo fit.

114. Nō autem hinc sequitur, duas in Christo separatas esse Diuinitates, quorum altera fit Diuinitatis propria, æterna & infinita Dei essentia: altera verò creata: sicut sacramentarij petulanter & malitiosè aduersus nos garrunt.

122. in verbis, *Verba Cyrilli subiiciemus: Natura carnis ipsa per se viuificare non potest. Quid enim maius Natura diuinitatis haberet? Quæ nec sola esse in Christo intelligitur: sed habet filium sibi communicatum, qui substantialiter vita est.*

Quod actiones Deitatis propriæ sint realiter communicatæ carni Christi.

Thesis

127. Postremò: Actiones quoque suas, diuinitatis proprias, humanæ assumptæ naturæ communicauit λόγος, vt caro sit verè & realiter viuifica, vt idem Cyrillus confirmat dicens: Propter seipsum Spiritus viuificat. Ad cuius virtutem per conuersionem caro conscendit.

Euertitur à thesi

122. Ac ne nos vel propter phrasin alicuius

nouitatis accusare possint, quibus sēper in ore est erudita vetustas, & orthodoxa antiquitas (à quā tamen nos Lutherus piē & sanctē ita vindicauit, ne humana auctoritate, sed verbo Dei fides nostra nitatur) verba Cyrilli subiiciemus: Natura carnis ipsa per se viuificare non potest. Quid enim maius Natura diuinitatis haberet? Quæ nec sola esse in Christo intelligitur: sed habet filium sibi communicatum, qui substantialiter vita est.

129. In verbis: *Si quis non confitetur carnem Domini esse viuificantem, propterea quod propria facta est verbi, quod omnia viuificat, anathema sit.*

DAN. Non dixit Cyrillus, quæ caro viuificat, sed ait quod verbum viuificat, sicut dixerat prius thes 122. ipsam Deitatem in Christo non autem carnem viuificare.

Quòd Diuina Christi natura non fuerit in morte Christi immunis à passione & dolore.

Thesis

155. Quemadmodum autem à reali communicatione Maiestatis diuinæ, quæ solius Dei propria est, humanā naturā prorsus excludunt, eique nihil præter nomen commune faciunt: sic quoque contra apertum articulum symboli

Apo-

Apost. lici & scripturæ sacræ apertissima testi-
monia, in passione diuinitatem ab eadem separant,
& per impiam ἀλλοίωσιν soli carni, cuius proprium
est pati, perperam adscribunt.

159. Sin verò propterea diuinitas à morte
passionis Christi excluditur, quod immortalis
sit, Anima quoque Christi in passione mortis,
nobis nihil profuisset, adeoq; mortis Christi virtus ne-
que diuinitati, neque animæ, sed soli corpori seu
carni eius adscribenda esset.

160. Eò Cinghiana ἀλλοίωσις homines de-
ducit, quæ omnia scripturæ dicta de passione
& morte Christi ad solam humanitatem eius
refert, cuius proprium est pati, vt λόγος cum ea
nihil, sed tantum nomen & appellationem com-
munem habeat.

Euertitur à thesi

166. Cum igitur vnio personalis duarum
naturarum in Christo ita facta sit vt per eam
λόγος assumptæ naturæ daret, ipse verò ab ea
nihil reciperet vel perfectionis vel imbecillitatis. lu-
ce meridiana clarius est, ingens discrimen in-
ter communicationem esse, qua maiestas di-
uinitatis propria realiter assumptæ naturæ hu-
manæ communicata est, & qua λόγος eiusdem
naturæ passio adscribitur.

161. In verbis. *Sed quia caro eius hæc omnia non solum pertulit, sed & sensit & cessit, merito ac iure dicimus, dominum his omnibus passionum conditionibus sensibiliter affectum in carne sua, sine sensu vel mutatione diuinitatis, &c.*

164. Huc referenda sunt sententiæ Basilij: Domini caro particeps ipsa facta est Deitatis, nõ suam propriam tradidit deitati imbecillitatem. Et Augustini: Iniuria corporis affecta esse fateor non deitatem: sicut maiestate deitatis nouimus carnem.

165. Et hoc est quod D. Petrus inquit, Christus passus est carne, cuius proprium est pati, & filio Dei etiam propter naturarum communicationem & vnitatem personæ tribuitur.

185. Ideoque quæ de exinanitione Christi in scripturis dicuntur, nequaquam de diuinitate intelligi possunt, nisi in castra Ariatorum nos recipere velimus; Sicut Leo & Flavianus testatur.

186. Sed omnia de Christo secundum humanam naturam omnium orthodoxorum cõsensu intelligenda sunt & explicanda.

187. Ea enim Natura & humiliari & exaltari realiter potest.

Quod

Quòd si non vna & eadem numero
sed duplex actio, potentia, & pro-
prietas Deitati essentialis tribuitur
carni & Deitati Christi, non statui-
tur *διττότης* Deitatis in Christo.

Theſis

175. Nèc verò si idiomata diuinitatis af-
ſumptæ naturæ omnia, quæ nomine omnis ple-
nitudinis Deitatis veniunt, communicata ſunt,
διττότης, hoc eſt, pluralitas Deorum, veſ natu-
rarum *ταυτότης*, ſeu identitas, ſequitur: ſic vt
inflati quidam, & opinione eruditionis tur-
gentes (minimè Theologi) Neophyti ſultè ar-
gumentantur, qui heri & nudiuſtertius ad Ec-
cleſiæ gubernacula acceſſerunt.

177. Qua ratione ſultè & per ignorantiam
excogitata *διττότης* & *ταυτότης* exploſa eſt.

178. Sic quoque quam ex effuſione rotis
ἐνέργειας diuinitatis, peruerſè intellecta & ſtu-
dioſè deprauata, cōfuſionem graduum præſen-
tiæ diuinitatis colligunt, qua Chriſtum gradi-
bus donorum tantùm à reliquis ſanctis differ-
re nobis falſò & malitioſè imputant, nihil niſi
petulantia & ſatanica calumnia eſt.

295. Vnde etiam discrimen conspicuum, quòd ἢ alia ratione λόγος, alia ratione propter λόγον in persona Christi homo omnipotens dicatur: quamuis *una eademque sit utriusque omnipotentia.*

296. Nam λόγος seipso & proprietate suæ naturæ omnipotens est & dicitur, cuius potentia humana natura nihil addidit. Humana autem natura Christi proprietate suæ essentia non est, non fuit neque vnquam erit omnipotens, sed κατ' ἄλλο, id est, aliunde habet: videlicet, quòd personaliter sibi habet communicatam omnipotentem λόγον: quod nulli Angelorum aut hominum contigit. Breuius dicam: λόγος τῷ εἶναι, *humanitas τῷ εἶναι est omnipotens*, idque verè & realiter, quod Athanasius paucis verbis eleganter complexus est: sicut anima in corpore, ita Deus verbum vnitus humanitati, edit prodigia, non separatus à natura assumpta: sed placuit ei per ipsam, in ipsa, & cum ipsa potentiam suam exercere.

297. Ideo rectè de Christo dicitur, quod manus, quam imposuit agrotis, *omnipotēs manus sit*: & vox, qua Lazarum à mortuis suscitauit, *omnipotens vox sit*, quòd opes omnipotentia suæ λόγος, per hanc manum & vocem, exercuerit.

Euectionem humanæ seu assumptæ à Christo naturæ in summam gloriam factam esse, quū ea cum $\lambda\omicron\gamma\omega$ Dei in utero Mariæ personaliter unita est.

Thesis

188. Summo autem & altissimo gradu exaltata est, quo altiore collocari aut exaltari non potuit, cum in utero Virginis cum $\lambda\omicron\gamma\omega$ personaliter unita est.

189. Cum enim filius Dei altissimus sit, cum quo vna persona effecta est, altius exaltari non potuit, nisi forte ipso altissimo aliquid altius cogitari possit.

Euertitur à thesi
195. Sic non simulauit, se ignorare diem iudicii, sed reuera secundum humanam naturam tum ignorabat: siquidem humiliatio eius non simulatio fuit, sed realis abdicatio vltus diuinæ Maiestatis.

196. Sic non simulauit se esurire aut sitire, (quod si voluisset, potuisset, neque esurire, neque sitire) sed reuera esurit & sitiuit.

200. Postquam verò formam serui penitus deposuit (quæ iam in commemorato dicto D. Pauli nequaquam humanam naturam, vt vete-

res quidam scriptores interpretati sunt: sed ser-
uilem formam significat, vt Lutherus cū Am-
brosio demonstrat. De qua Christus inquit:
Non venit filius hominis vt sibi ministraretur,
sed vt ipse ministraret. Et iterum. Vos appella-
tis me magistrum & dominum, & bene dicitis,
sum enim. Ego in medio vestrum vt qui mini-
strat) realiter exaltatus est.

201. Sicut enim in assumpta natura reali-
ter exinanitus fuit in forma serui: ita, postquā
hanc formam serui realiter deposuit (Huma-
nam naturam in æternum nunquam deponēs)
gloriæ Maiestas ei sic restituta est, vt qui prius
sola diuinitate omnia gubernaret, nunc etiam sua
humanitate, ad dexteram virtutis & maiesta-
tis Dei collocata, omnia in cœlo & in terra,
vbique & semper gubernet. Sicut scriptum
est: Quapropter Deus exaltauit eum, & dedit
ei nomen supra omne nomen, vt in nomine Ie-
su omne genu se flectat, cœlestiū, terrestrium,
& infernorum. Et iterum: Sciat ergo tota do-
mus Israël, quod Dominum & Christum, fe-
cerit Deus hunc Iesum, quem vos crucifixi-
stis. Athanasius: Scriptura non intelligit sub-
stantiam verbi exaltatam, sed ad Humanitatem
cuius hoc spectat, propter carnem exaltari di-
citur. Cum enim ipsius sit corpus, merito
ipse

ipse vt homo, ratione corporis, humanitus exaltari & accipere memoratur, eo quod corpus illa recipit. Quæ verbum semper possidebat, secundum suam ex patre Deitatem & perfectionem. Dicit igitur, se potestatem accepisse vt hominem, quæ semper habebat vt Deus, Dicitque: Glorifica me, qui alios glorificat: Vt ostendat, carnem se habere istarum rerum indigam. Ac proinde carne sua humanitatis hanc glorificationem accipiente, ita loquitur, quasi ipse accepisset. Illud enim vbique animaduertendum (Notate regulam, Iesuitæ & Sacramentarij vestra contrariam) nihil eorum quæ dicit se accepisse, in tempore scilicet, ita se accepisse, quasi non habuisset: Habebat enim illa, vt pote semper vt Deus & verbum. Nunc autem dicit: Humanitus se accepisse, vt carne eius in ipso accipiente, in posterum ea ex carne illius in nos firmiter possidenda traderentur. Idem: Verbum eius semper erat Dominus, neque post crucem primùm factus est Dominus: sed Humanitatem eius, Diuinitas fecit Dominum & Christum.

208. Etsi verò ante resurrectionem Dominus quoque erat, non tamen vbique cum Deo regnabat. Sed hac Maiestate regnandi tantisper quasi *exutum & euacuatum* (vt Paulus loquitur

esse oportebat, donec per passionem (quæ ab exordio natiuitatis eius temper vsque ad mortem durabat) genus humanum redimeret.

Carnem Christi esse incircumscriptã, & tamen veram, id est, verè humanam carnem.

Thesis

202. Quando autem Patres & scriptores Ecclesiastici proprietates humanæ naturæ, imprimis autem circumscriptiõnem corporis Christi, aduersus Marcionitas & Eutythianos vrgent, nequaquam hanc communicatam, in assumpta humana natura, maiestatem negant aut oppugnant.

203. Aliud enim est de veritate naturæ humanæ eiusq; esẽtia dicere, quid per se, & in se sit proprietate naturæ suæ & aliud, quid per vnionem personalem à λόγῳ communicatum acceperit. Qua ratione sententiæ patrum in specie pugnantes facillè conciliari possunt.

Euertitur à thesi

227. Neque verò nos dicimus, Christi humanã naturã, *per se personaliter, cum seip/a persona non sit, neque naturaliter*, hoc est proprietate naturæ suæ, quæ circumscripta & finita est,

omnia

omnia implere. Sed ideo tantum quod in unitatem personæ à λόγῳ assumpta sit, & nusquam sit λόγος, ubi non sit homo.

228. Ex quibus omnibus manifestum est, eos toto celo errare, qui à proprio humani corporis, seu ab humana nostra natura ad corpus Christi simpliciter argumentantur, & impie negant, *nouam corporis Christi ponendam definitionem*, quæ corpori Christi peculiariter applicetur.

232. Neque enim *Christus simpliciter homo est*, sicut Petrus, Paulus: sed talis homo est, qui Deus est in unitate personæ τὸ λόγῳ.

235. Hanc de loco cogitationem si sustuleris & remoueris ab hoc mysterio, omni quæstione, labore & disputatione te expediisti, tribuens gloriam corpori Christi propter unionem, quæ solius huius corporis propria est, & quam cum nullo *sanctorum communem* habet, nec interim veritatem humanæ naturæ, earumque proprietatum negabis.

236. Nec vlla hinc contradictionis implicatio est, *cum vnus eadem corpori Christi opposita*, non eodem, sed diuerso respectu, adscribantur.

237. Quod enim corpus Christi finitum, & circumscriptum, & in loco dicitur, id ei propter naturæ proprietatem rectè tribuitur. Quæ si ei

adimatur, veritas naturæ negari & eidem adimi verè dicetur.

238. Quod autem eidem corpori etiam tribuuntur, quæ infinita sunt, & nullo loco circumscripta, qua ratione & ipsa non in loco aut circumscripta dicitur: id ei propter unionem cum persona τὸ λόγος, & infinitæ naturæ κοινωνίαν, ac communicationem, verè & iuxta scripturas tribuitur.

Nō posse sciri, Quid sit maiestas Christi & dextera Dei.

Thesis

212. Quemadmodū autem supra de unionis mysterio diximus, rectius nos, quid non sit, quàm quid sit, exponere posse: sic etiā de Maiestate filij hominis, eiusque præsentix modo, rectius quid non sit, quàm quid sit, affirmare possumus. Quæ *ut vno verbo dicamus, non intelligitur*, neque sensibus aut ratione humana comprehenditur.

Euertitur à thesi vbi eam definit.

214. Dextera igitur Dei, *cum sedes sit* Humanitatis Christi glorificatæ, quid ea sit videndum est.

215. Ea verò nihil aliud significat, quàm, *ut vno verbo exprimamus, omnipotentiam Dei*, quæ
neque

neque locus est, neque in loco, sed cœlum & terra n implet. Ier. 23.

Carnem Christi sedere ad dexteram Dei, est Christum hominem regnare.

216. In hac sede cum Humanitas Christi collocata sit, nusquam dextera Dei monstrari poterit, ubi humanitas eius *non seceat*, hoc est, *regnet & gubernet*. Id enim in hoc symboli articulo sedere significat.

261. Primus modus vniuersalis est, quo humanitas Christi, cum diuinitate *τε λόγος*, in gubernatione omnibus creaturis adest. Id enim est sedere ad dexteram Dei hoc est, *pari omnipotentia cum Deo*, omnia in cœlo & terra gubernare, sicut Catechesis nostra docet; ad quam maiestatem humana natura verè & realiter euecta est. Sicut scriptum est: Omnia subiecisti sub pedibus eius: & constituisti eum supra omnia opera manuum tuarum.

Euertitur à thesi

224. Non enim hic de scripturæ impletione, sed de locis superis & inferis differitur: Quemadmodum contextus verborum Apostoli apertè docet: videlicet de inferioribus terræ:
quæ

(quæ vterum D. Virginis significant, sicut Psalm. 129. etiam loquitur, Non est occultatum os meum à te, quod fecisti in occulto & substantiam meam in inferioribus terra:) & de cælis. Et aperte dicitur: quòd qui in inferiora terræ descenderit, idem quoque supra omnes cælos ascenderit, vt omnia impletet.

264. Alter præsentia modus est, quo Ecclesia suæ peculiari gratia adest: iuxta promissiones: vbi duo aut tres congregati sunt in nomine meo, sum in medio ipsorum. Sum inquit, non ero.) Personali enim præsentia nunquam recedit, qui gratia ad electos subinde magis magisque accedit.

Vbiquitatem negat.

Thesis

251. Quemadmodum autem monstruosam vbiquitatem nunquam credidimus, nunquam docuimus, quam sacramentarij apud suos auditores nobis falso, & contra testimonium suæ ipsorum conscientia imputant. Id enim figmentum, tanquam portentum detestamur, quo fingitur humanitas Christi diuinitati coextensa, cum nec ipsa diuinitas extendatur.

Probat articulo

5. De cæna Domini.

QVIN-

QVINTA ET VLTIMA

CLASSIS THESIVM IACOBI
ANDREÆ EX LIBRO

Reperitio doctrinae.

Theses ineptæ.

Thesis 28.

Thuc pertinet quoque doctrina de gradibus presentia Dei. Quorum primus est de presentia Dei vniuersali, quæ est presentia conseruationis, qua ratione Deus, quo ad se æqualiter omnibus creaturis adest, vbique totus & totum, non magis hic quàm illic. Secundus gradus, quo adest beatis angelis & hominibus, quos *essentia sua præjens*, non modò conseruat, sed etiam viuificat vita æterna. Tertius, quo adest renatis in hac vita, & efficit in illis novos motus: de quibus presentia modis nulla controuersia est.

DAN. Inepta quoniam vel confundit secundum & tertium modum, quo Deus in beatis inest: vel qui tertius ac posterior est (veluti vita æterna viuificare) priorem constituit

secundo gradu, quo nimirum nouos motus in electis Deus efficit.

74. Ea verò non est prædicatio tantùm, aut phrasis, seu modus loquendi, *sed res verè exi. ès,* quæ hac phrasi, prædicatione, seu modo loquendi exprimitur: Videlicet non ipsa Naturarum vnio vel cõmunicatio, sed proprietatum cõmunicatio, quæ ipsam vnionem personalem sequitur.

D A N. Ineptum. Quis enim ignorat, quum ea, quæ naturæ diuinæ propria sunt, de humana: contraque naturæ humanæ propria de natura diuina enuntiantur, rem verè existentem exprimi? De quo nulla quaestio est: sed vtrum ea res, veluti passio, quum Deus passus dicitur, re ipsa tribuatur Deitati Christi. vt ipsa passa sit. Ergo nõ de re, sed de ipso attributionis modo disputatum hic fuit, quem illi esse realem volunt, id est, re ipsa tribuere alteri naturæ, quod alterius est proprium, nos autem ex verbo Dei verbalem seu dialecticum esse demonstramus.

75. Non autem est idiomatum seu propriorum in persona Christi eadem ratio: Quædam enim singularum naturarum propria sunt: quædam personæ propriè tribuuntur.

D A N. Ineptè, quæ toti personæ Christi cõpetunt, ad eam communicationis speciem hic refe-

referuntur, quæ communicatio idiomatum nominatur, Nam in iis tantum est, quæ vni tantum naturæ Christi sunt propria, non autem in ijs, quæ vtrique naturæ. Cuiusmodi sunt tamen quæ toti personæ Christi tribuuntur, velut redemptorem nostrum esse. Itaque ipsemet inf. thes. 79. nostram sententiam confirmat, suam euertit.

84. Quapropter nequaquam hæc proprietatum communicatio physica dicenda est, quæ alterutra natura, *per se, & in se considerata, subiectum* proprietatum alterius naturæ constituitur.

87. Quia verò unio duarum naturarum, in persona τὸ λόγῳ non est essentialis, aut accidentalis, seu physica, sed personalis, quam vniuersa philosophia ignorat: ideoque Mathematicis, Physicis aut Metaphysicis regulis minimè subiecta: Ideo communicatio quoque idiomatum seu proprietatum non est physica, vt vnius naturæ propria, altera natura per se vel accidens habere dicatur: qua ratione, in natura humana Eutychianismus: in persona autem Christi, Nestorianismus assereretur.

D A N. Inepta est tota ista collectio Iacobi. Nam si essentialia diuinæ Christi naturæ idiomata realiter insunt humanæ seu assumptæ naturæ, quemadmodum vult ipse, vel vt accidēs,

vel

vel vt essentia illi insint oportet. Nihil enim
 istam diuisionem effugit. Atqui nō insunt hu-
 manæ naturæ vt accidens thes. 84. non item vt
 essentia diuinæ naturæ thes. 99. Ergo essentialia
 diuinæ Christi naturæ idiomata nullo modo
 insunt humanæ eiusdem naturæ. Et quoniam
 nullo modo insunt, nec insunt. Quod enim
 addit Iacobus, de natura, cui vult illa realiter
 communicari, *per se & in se considerata* sunt me-
 ræ prastigia. Nec verba hæc. *Natura per se, &*
in se considerata, significant naturā quum extra
 personam seu vnionem consideratur: aut na-
 turam, cui alterius essentialia idiomata realiter
 communicantur, quas ex suis proprijs natura-
 libusque tantum viribus æstimatur. Verum siue
 in vnione, siue extra vnionem: siue ex sese,
 & in sese, siue ex donis à Deo supernaturaliter
 acceptis consideretur æstimeturue humana
 Christi natura, nunquam illa essentialium
 Deitatis Christi proprietatum realiter fiet
 particeps, ne fiat & ipsa Deus, id est, ne caro
 seu humana natura esse desinat. Quicquid enim
 quocūque modo *ἔστι τὸ αὐτὸ θεότητος ἰδιωμάτων*
 est realiter particeps: illud idem ipsam *ἔστι τὸν*
θεότητος quoque realiter habet, ac participat:
 atque ita fit Deus, ac proinde erit quidam
 factitius Deus, qui tamen verus Deus erit, licet
 idem non sit natura Deus contra quam Paulus
 & Dei

& Dei spiritus per Paulum loquens Gal. 4. vers. 8. affirmat & doceat. Et quis tandem istarum Iacobe ineptiarum tuarum erit finis?

103. Quæ causa est, ut duplex, ab Aristotele ipsius animæ definitio tradatur: quarum altera, ipsius animæ *essentiam per suas potentias* seu proprietates definit: qua homo dicitur vivere, sentire, moveri, & intelligere. Altera verò, communicationem ipsius cum corpore explicat, qua dicitur *ἐντελέχεια* corporis physici organici, vitam habentis in potentia.

D A N. Inepta conclusio Iacobi & falsissima. Inepta quidem, quum sic colligit, Dixit Aristoteles animam esse *ἐντελέχειαν* corporis organici, ergo anima hominis omnia facit per corpus. Nam idem Aristoteles hanc consecutionem negat apertissimè, qui quamvis eam animæ definitionem attulerit, tamen manifestè pronuntiat esse quasdam humanæ animæ actiones, in quibus non egeat corpore. Hæc verò eadem conclusio Iacobi est falsissima. Ostendit enim animam hominis esse mortalem, si nulla sit illi etiam in corpore existentis separata tamen à corpore actio.

108. Et diligenter notandum est, quod in scriptura sæpe repetitum legimus. Non dedit tibi Dominus cor intelligens. Item, Dedi tibi cor sapiens & intelligens. 1. Reg. 3. Quod

nobis interpretentur Iesuitæ & sacramentarij, adeoque omnes Philosophi. cum *cor pars corporis sit*, non animæ potentia: nec Dominus dicat, dedi tibi animam sapientem aut intelligentem, sed cor sapiens & intelligens.

D A N. Inepta collectio, quum metalepsin & metonymiam (grammaticam & pueris etiam notam phrasin) ignorare se monstret magister Iacobus. Quum enim dicit Dominus, dedi tibi *cor intelligens*, id est, intelligentiam in corde, ut non intestinum ipsum & membrum carneum intelligat Deus: sed ut sapientia ipsa seu anima sapiens à Deo data intelligatur in isto membro seu oculo hominis insidens. Quanquam quid iam idem suo Aristoteli miser faciet, (quem supra aliquot thesibus tam studiosè in suum auxilium contra theses tamen 67. & 68. aduocauit) quum affirmet Aristoteles animam, quæ in cerebro est, intelligere? si verò scriptura doceat eam, quæ in corde potius sedet, id facere.

110. Neque necesse est, ut nobis dicant Iesuitæ aut sacramentarij corporis proprietatem non esse intellectum. Sed respondeant: An Spiritus sanctus improprie loquatur, aut in schola Eutychniana versetur, cum per vocabulum *abstractum* loquitur, cor hominis non hominem appellans? Et num præter nomen & appellationem sapientix nihil cor communicet?

D A N. Planè iam insulsum se declarat iste Philosophus; sed quum sit vbiq̄uitatis defensor, nimirum sibi vbiq̄ue esse putat licere, & temerè in omnium artium, etiam quas non intelligit, fines inuolare. Itaque iam contra sua superiora scripta ex Theologo Peripateticus seu Aristotelæus philosophus factus sic concludit. *Organis corporis læsis, & perturbatis nihil rationis in homine conspicitur*, ergo hominis ratio est in ipsis corporis membris velut in ipso oculo, aure, & medulla seu neruis cerebri. Quid ineptius dici, scribive à Philosopho, nedum Theologo potuit? Exempli gratia. Abscissa homini lingua & manu, ars scientiaq̄ue orandi vel scribendi nulla apparet in homine. Ergo ars & scientia orandi scribendive in ipsa lingua insidet ac posita est. Hoc quàm stolidè & Sophisticè colligatur, norant Dialectici omnes, non modò philosophi peritiores. Verùm philosophum istum, vt, quæ dicit, intelligat quàm sint inepta, remittamus ad libros Galeni De Placitis Platonis & Hippocratis.

F I N I S.

L735-Y

OCN 779630773